

*Ben jij dapper genoeg om
de Wildernis te betreden?*

*Wanneer je de grens overgaat,
verander je voor altijd....*

De Wildernis

W

Monsterboom

Dodenmeer

Bos van
de Eeuwige Nacht

Rivierkamp

paadje

Groene Slijm rivier

Ophaalbrug

Tuin van Winde

???

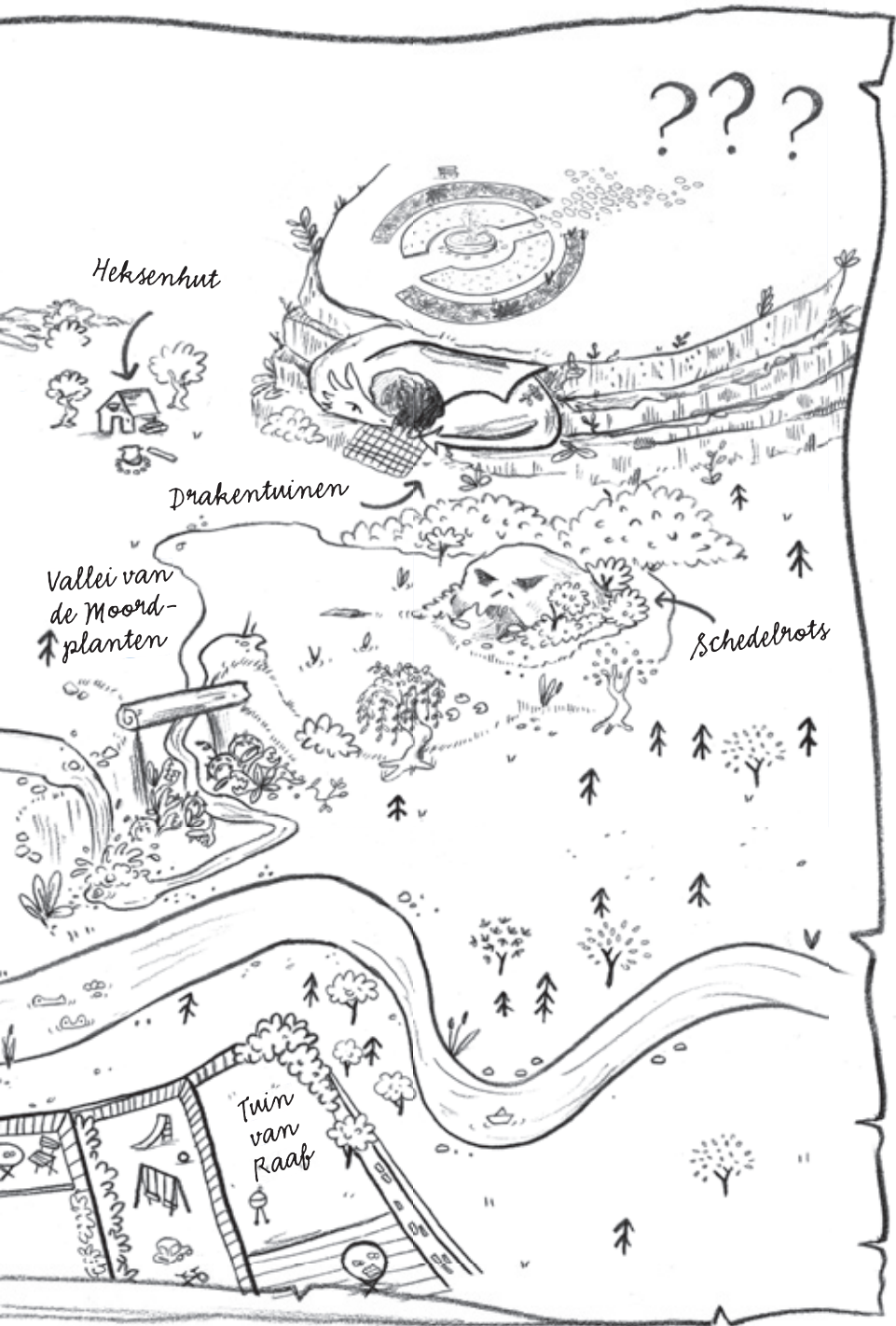
Heksenhut

Drakentuinen

Vallei van
de Moord-
planten

Schedelrots

Tuin
van
Raaf

Voor Odette en Odile. – G.L.

Voor Matt. Alweer. Omdat hij de beste en wildste
takkenversierder is die ooit heeft bestaan. – R.B.

Vertaling: Jesse Goossens
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2024
ISBN 978 90 477 1499 6

NUR 283

Tekst © 2021 Gill Lewis

Illustraties © 2021 Rebecca Bagley

Oorspronkelijke titel: *Willow Wildthing and the Shooting Star*
Oorspronkelijke uitgever: © 2021 Oxford University Press,
Great Clarendon Street, Oxford OX2 6DP

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere
wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco | Printing & Binding, Amersfoort

Kijk voor spelletjes, lessuggesties en meer op:

www.lemniscaat.nl

Gill Lewis

Met tekeningen van Rebecca Bagley

Winde Wildeling en de vallende ster

LEMNISCAAT

ROTTERDAM

Hoofdstuk 1
Donkere wolken

Winde staarde uit haar slaapkamerraam en hoopte dat het zou stoppen met regenen.

Het regende al dagenlang.

Het regende...

en regende...

en regende.

Het hield maar niet op.

De dakgoten stroomden over en het water droop langs de ramen naar beneden.

Overall in de tuin stonden enorme plassen.

Het was nog geen avond, maar de

straatlantaarns brandden al. Ze lichtten oranje op tegen de donkere lucht.

In de verte rommelde de donder.

Winde huiverde en keek naar de zwarte wolken.

Het voelde alsof de hele hemel op haar drukte.

Alles ging mis.

Wolken waren net als zorgen, dacht ze. Ze werden groter en groter en donkerder en donkerder, tot ze barstten en alle zorgen naar buiten goten.

Freddie, Windes driejarige broertje, was weer ziek en Winde geloofde dat het allemaal haar schuld was. Freddie was al sinds zijn geboorte vaak ziek en moest soms een poosje in het ziekenhuis blijven. Hij moest oppassen dat hij geen infecties opliep, maar Winde was verkouden uit school gekomen en had Freddie

aangestoken. Nu kon Freddie niet meer stoppen met hoesten. Mama en papa waren spullen aan het inpakken om met hem naar het ziekenhuis te gaan.

‘Het is niet jouw schuld,’ zei mama. ‘Hij had overal een koutje kunnen oplopen. Dit soort dingen gebeuren gewoon.’

Winde draaide zich om. Mama stond in de deuropening met Freddie's ziekenhuistas in haar armen.

‘Nana komt eraan,’ zei mama. ‘Ze verheugt zich erop om op je te passen.’

‘Ik ben geen baby, mama,’ zei Winde.

Mama zuchtte. ‘Je weet best wat ik bedoel. Ik weet niet hoe laat papa en ik uit het ziekenhuis terugkomen. Misschien moeten we daar overnachten.’

‘Ik wil met jullie mee,’ zei Winde.

‘Sorry, liefje. Je weet dat dat deze keer niet

kan,' zei mama. 'De dokters willen dat mensen die verkouden zijn uit de buurt blijven van de patiënten. Bovendien vindt Nana het heerlijk om je weer te zien.'

'Best,' zei Winde. Maar het was helemaal niet best. Ze moest met Nana thuisblijven. Winde vond het echt wel fijn om Nana te zien, maar die maakte zich altijd veel te veel zorgen en verloor Winde nooit uit het oog. Ze wilde niet eens dat Winde Snuf in haar eentje uitliet.

'Woef!' blafte Snuf, alsof hij wist wat ze dacht.

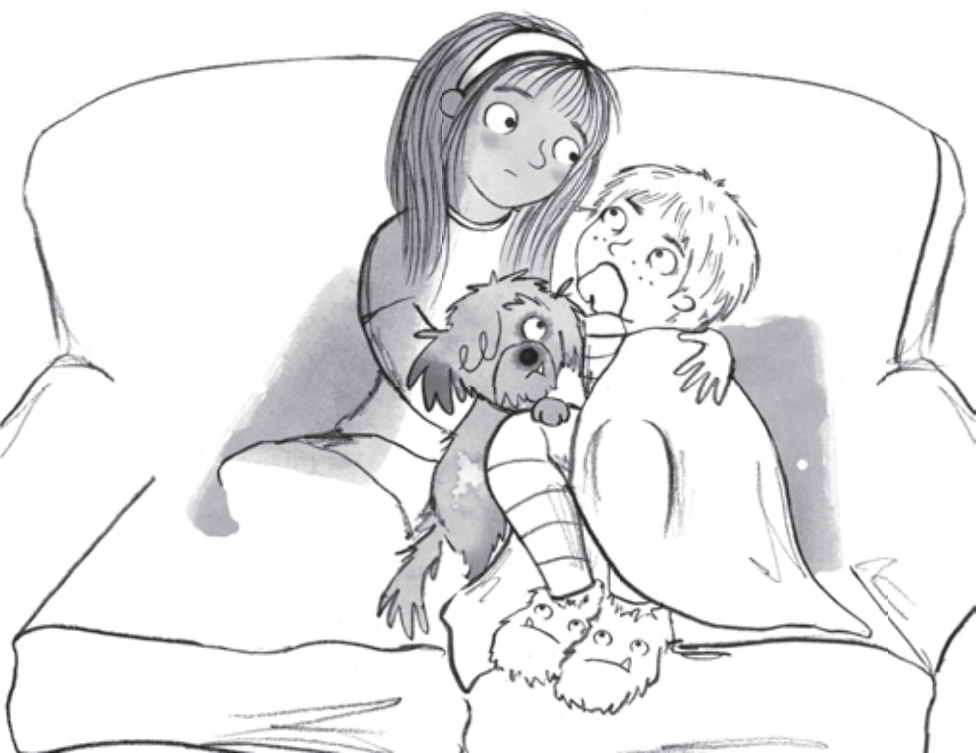
Snuf was Windes hond. In het asiel had niemand hem willen hebben. Hij was een klein, slordig hondje met één oog en scheve tanden, maar zodra Winde hem zag, wist ze dat ze bij elkaar hoorden.

'Kun je even bij Freddie blijven tot we alles hebben ingepakt?' vroeg mama.

Winde liep naar beneden en ging naast Freddie op de bank zitten. Snuf sprong erbij en wurmde zich tussen hen in.

Freddie hoestte en probeerde tegelijkertijd op zijn duim te zuigen. Hij voelde heet aan en voelde zich duidelijk helemaal niet lekker.

Winde sloeg haar arm om hem heen en streek over zijn voorhoofd.

Blue leaf-like decorative elements are scattered around the page: a cluster in the top left, a single leaf in the top center, a vertical strip on the left side, and a small cluster in the bottom left.

Freddie leunde met zijn hoofd tegen haar schouder en keek naar haar op. 'Verhaaltje?' vroeg hij.

Freddie luisterde graag naar Windes zelfverzonnen verhalen, maar op dit moment kon ze niets bedenken. Ze keek weer uit het raam naar de Wildernis achter hun tuin. De bomen waren wazig door de regen en het leek wel een klein tropisch oerwoud midden in de stad.

Het overwoekerde gebied was ooit de tuin geweest van een oud landhuis dat lang geleden was afgebrand. Er waren huizen en wegen omheen gebouwd en het was nu een braakliggende woestenij die volgens volwassenen moest worden opgeruimd. Maar het was een woestenij met een geheim. Het verborg de Wildernis waar Winde en haar vrienden op ontdekkingstocht gingen. Het

was een wilde plek midden in de stad waar ze avonturen beleefden.

‘Verhaaltje?’ vroeg Freddie opnieuw.

‘Er was eens...’ begon Winde, maar ze kon niets bedenken. Het geroffel van de regendruppels werd luider en luider tot haar gedachten helemaal werden overspoeld.

Ze wenste dat het zou stoppen met regenen. Ze wenste dat Freddie niet ziek was en ze wenste dat ze haar vrienden, de Wildelingen, weer kon ontmoeten in de Wildernis.

Als Nana kwam, moesten de Wildernis en de Wildelingen wachten.

Snuf jankte instemmend. Toen stak hij zijn oren omhoog en sprong uit haar armen. ‘Woef, woef, woef!’

Iemand klopte hard op de voordeur.

Dat zal Nana zijn, dacht Winde.

Maar het was Nana niet.

‘Winde!’ riep papa. ‘Er is iemand voor je.’

Winde tilde Freddie op en droeg hem naar de deur. Op de deurmat stond een meisje dat iets ouder was dan Winde. Het water droop van haar lange zwarte mantel.

‘Raaf!’ zei Winde. ‘Wat doe jij hier?’

Raaf was een van de vrienden met wie ze de Wildernis in trok: een van de Wildelingen met wie ze avonturen had beleefd. Wanneer ze in de Wildernis waren, leek Raaf meer op een vogel dan op een meisje, maar hier op de mat zag ze er opvallend gewoontjes uit. En nat.

Snuf blafte en sprong op en neer terwijl hij Raafs handen probeerde te likken.

‘Je moet naar de Wildernis komen,’ fluisterde Raaf.

Winde wierp een blik op papa en mama in de keuken. ‘Ik kan niet.’

‘Je moet!’ zei Raaf.

Winde zag dat Raaf bijna in tranen uitbarstte.

‘Wat is er aan de hand?’ Ze had het gevoel dat de dag alleen maar erger werd.

‘Het Rivierkamp,’ zei Raaf. ‘Het water van de rivier stijgt. Straks loopt het kamp onder.’

Winde dacht aan hun kamp in de bocht van de rivier. Daar was hun speciale hut, gemaakt van takken en een oud zeil. Er lagen kleden en kussens in. Ze dacht aan het kampvuur waar ze warme chocolademelk maakten en marshmallows roosterden. Het was de plek waar ze boeken lazen, kaarten tekenden en avonturen planden. Het was hun veilige, geheime plek, weg van de buitenwereld. Ze probeerde zich niet voor te stellen hoe het

kolkende donkere water al die dingen zou
meesleuren.

‘Je moet komen,’ drong Raaf aan. ‘Anders
verliezen we alles.’

Hoofdstuk 2

Luchtolifanten

‘Ik kan niet,’ zei Winde. ‘Mama en papa moeten met Freddie naar het ziekenhuis en Nana komt hierheen. Ik weet zeker dat ze me nu niet naar buiten laten gaan.’

Op dat moment ging de telefoon.

Papa nam op en Winde zag dat hij bezorgd keek.

‘Dat was Nana,’ zei papa. Hij schudde zijn hoofd. ‘Het lukt haar niet om deze kant op te komen. Er is een weg overstroomd vlak bij haar huis.’

Mama zuchtte en keek op de klok. ‘Wat doen we nu? Een van ons zal bij Winde moeten blijven.’

Winde voelde tranen opkomen. Ze maakte alles weer lastiger. Het was haar schuld dat papa en mama niet beiden naar het ziekenhuis konden. Het was haar schuld dat Freddie ziek was.

‘Winde kan bij mij logeren,’ zei Raaf.

Papa en mama keken naar Raaf. Ze waren zo bezig dat ze haar niet echt hadden opgemerkt.

‘Ik woon in het huis op de hoek,’ zei ze.

Winde keek haar moeder aan. ‘Mag het? Alsjeblieft?’

Windes moeder fronste haar wenkbrauwen. ‘Ik weet het niet. Het is nogal onverwacht. Wat zullen je ouders daarvan vinden?’

Raaf glimlachte. ‘Mama vindt het vast goed. Snuf mag ook mee. Mijn moeder is gek op honden. Ze had er vroeger een, maar we kunnen er nu geen nemen omdat ze de hele dag moet werken.’

‘Als je het zeker weet...’ zei mama. ‘Het zou enorm fijn zijn.’

‘Ik pak mijn spullen,’ zei Winde. Ze gaf Freddie aan haar moeder en haastte zich naar boven om schone kleren en een tandenborstel in te pakken. Daarna trok ze haar regenjas en laarzen aan. Snuf stuiterde om haar heen. Hij wist zeker dat dit het begin was van een nieuw avontuur.

Mama en papa maakten Freddie vast in zijn autostoeltje. Hij strekte zijn armpjes uit naar Winde en riep haar naam.

Winde boog voorover in de auto. ‘Ik kan niet mee deze keer. Dat mag niet.’

‘Verhaaltje?’ vroeg Freddie.

Winde knuffelde hem. ‘Ik ga op zoek naar een verhaal en vertel het je als je thuiskomt,’ zei ze. ‘Beloofd.’

Ze deed de autodeur dicht en drukte haar gezicht tegen de ruit. Ze stak haar tong uit en liet Freddie lachen. Ze draaide zich naar haar moeder. ‘Komt het wel goed met hem?’

Mama knikte, maar Winde zag dat ze bezorgd keek.

‘Het komt wel goed,’ zei mama. ‘Hij heeft nu alleen wat extra zorg nodig.’ Ze gaf Winde een dikke knuffel. ‘De vraag is of het met jou ook wel goed komt.’

Winde knikte, al voelde ze zich helemaal niet goed. Ze voelde zich hulpeloos. Ze wilde bij Freddie blijven. Maar ze wilde haar moeder niet van streek maken, dus ze deed alsof ze dapper was.

‘Ik red me wel.’

Mama ritste Windes jas dicht. ‘We zullen je laten weten hoe het met Freddie gaat. En nu wegwezen. Jij en Raaf raken doorweekt als jullie nog langer blijven treuzelen. Papa en ik moeten nu ook echt gaan.’

Winde liep met Raaf over de natte stoep naar haar huis. De auto van papa en mama reed voorbij en er ging een scheut van verdriet door Windes lijf. Ze voelde zich in de steek gelaten. Alweer.

‘Woef!’ blafte Snuf. Hij rende voor hen uit.

Winde glimlachte. Ze had nog altijd Snuf en die was in ieder geval blij met dit nieuwe avontuur.

‘Hier woon ik,’ zei Raaf. ‘We dumpen je spullen en gaan dan meteen naar de andere Wildelingen in de Wildernis.’

Winde was nog nooit bij Raaf thuis geweest.

Ze had haar alleen in de Wildernis ontmoet. Raafs huis rook naar kruiden en wierook. Het was vreemd hoe ieder huis anders rook.

‘Hoi mam!’ riep Raaf. ‘Is het goed als Winde en Snuf blijven slapen?’

Raafs moeder zat in de keuken koffie te drinken. ‘Ja, natuurlijk.’ Ze boog zich naar Snuf en krabbelde achter zijn oren.

‘We gaan naar buiten,’ zei Raaf.

Raafs moeder keek uit het raam. ‘Het is wel een beetje nat.’

‘We redden ons wel. Ik heb een jas,’ zei Raaf.

Raafs moeder keek naar Snuf. ‘Maar Snuf niet.’ Ze rommelde achter in een kastje en haalde een oud hondenjasje tevoorschijn. Het was groen en had een reflecterende band. ‘Deze was van Smartie, mijn oude hond. Misschien past hij Snuf wel.’

Winde trok het bij hem aan. Het paste perfect.

‘Kom,’ zei Raaf. ‘We moeten gaan.’

Winde rende achter Raaf de achterdeur uit en haastte zich door de tuin naar het paadje dat achter alle tuinen langsliep. De sloot tussen het paadje en de Wildernis stond vol water. Omdat hij vol onkruid en algen zat, hadden de Wildelingen hem de Groene Slijmrivier gedoopt. Vreemde dingen bewogen en borrelden in de diepte. De Groene Slijmrivier markeerde de grens van de Wildernis, waar tijd en afstand zich uitstrekten en waar van alles kon gebeuren. Winde en Raaf staken de plank over. Normaal gesproken deden ze hun schoenen uit en renden ze op blote voeten door de Wildernis, maar zelfs voor hen was de grond nu te koud en te nat.

Winde bleef even staan en keek om zich heen. Ondanks de regen voelde ze hoe de

magie van de wildernis in haar lijf drong.
Regen sijpelde tussen de bladeren door
naar beneden. Het geruis van de wind door
de boomtoppen klonk als een oceaan uit
een andere wereld. Achter haar brandden
de lampen van de huizen in de duisternis.
Achter de ramen zag ze mensen zitten,
droog en warm. Ze leken op een of andere
manier heel ver weg. Ze keerde hen de rug
toe en volgde Raaf de Wildernis in.

De enige weg naar binnen was door

de Holleweg, een tunnel van doornen en braamstruiken. Winde en Raaf kropen er op handen en knieën doorheen. Tegen de tijd dat ze aan de andere kant tevoorschijn kwamen, waren ze doorweekt en zaten ze onder de modder.

Winde stond naast Raaf op de top van de helling en keek de vallei in. Het Rivierkamp lag onder hen in de bocht van de rivier. Er waren vier figuren druk bezig een dam van modder en takken rond het kamp te bouwen.

Vos keek naar hen op. ‘Kom helpen!’ schreeuwde hij. ‘Als we deze dam niet snel afkrijgen, overstroomt het Rivierkamp.’

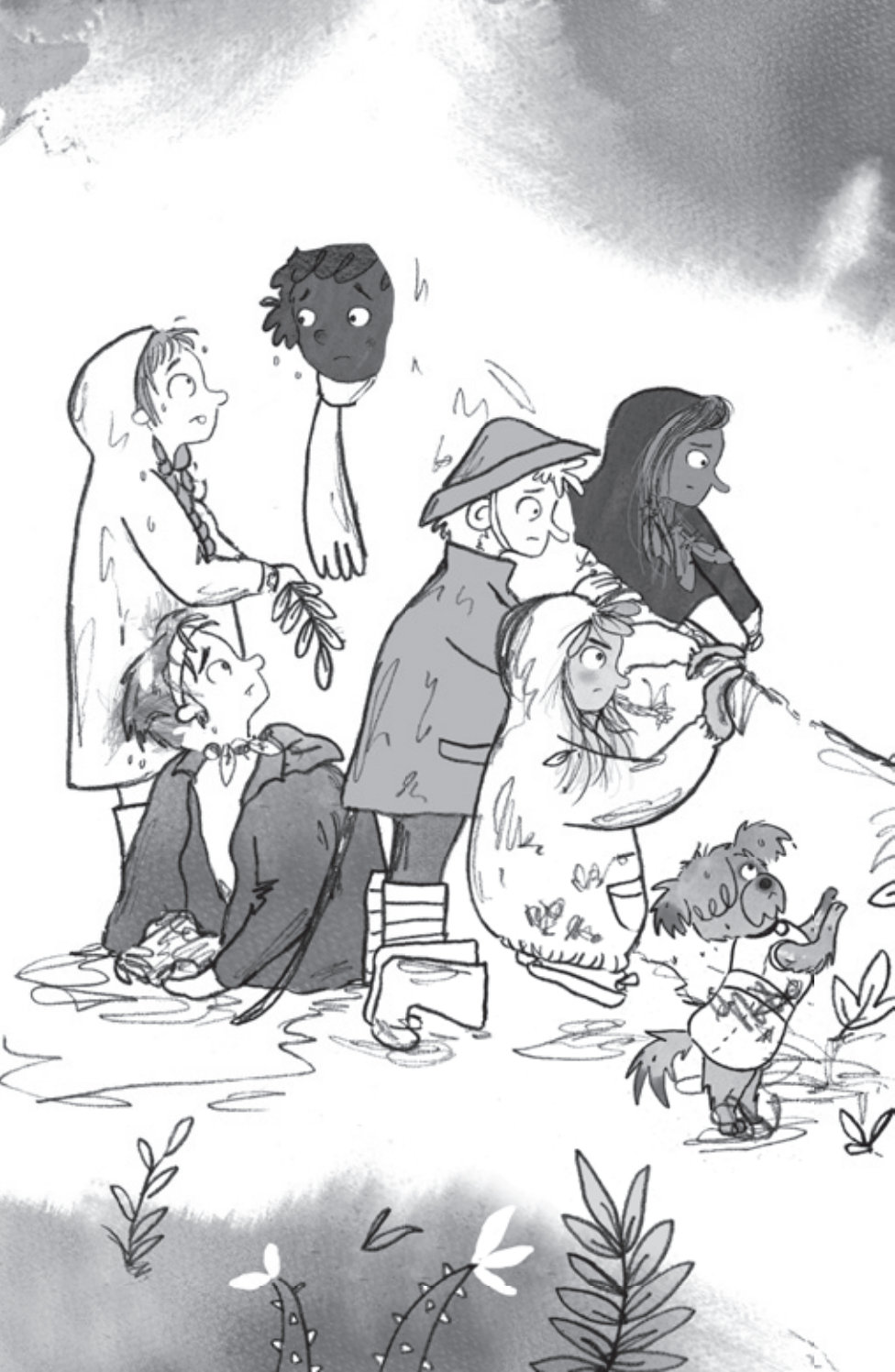

Winde en Raaf klauterden langs de knoestige boomwortels naar beneden om zich bij de andere Wildelingen te voegen.

Vos, Haas, Beer en Muis zaten helemaal onder de modder. Muis rilde van de kou. Winde knielde naast hen neer en begon de dam met modder te verstevigen.

‘Het water stijgt en er komt nog meer regen!’ Haas keek naar de donkere wolken.

‘Het komt erdoorheen! Ik kan het niet tegenhouden,’ zei Beer.

‘Meer modder!’ schreeuwde Vos.

De Wildelingen wierpen steeds meer modder op de dam, maar hoe hard ze ook werkten, het stijgende water spoelde de modder weg en woelde de takken los.

Een bliksemflits spleet de hemel doormidden.

Haas keek omhoog en begon te tellen.

‘Eén olifant... twee olifanten... drie olifanten... vier olifanten... vijf olifanten...’

Donder rommelde in de wolken.

‘Wat doe je?’ vroeg Winde.

Muis legde zijn vinger tegen zijn lippen.

‘Sst! Haas telt de luchtolifanten.’

‘Luchtolifanten?’ vroeg Winde.

‘Ja,’ fluisterde Muis. ‘Hoor je ze niet, daarboven?’

‘Ik tel de seconden tussen de flits en de donder,’ zei Haas. Ze draaide zich naar de Wildelingen. ‘De storm is nog anderhalve kilometer weg.’

‘We moeten de dam ophogen!’ riep Vos.

Winde verzamelde armenvol takken om de modder mee op zijn plaats te houden.

Een nieuwe bliksemschicht schoot als een gekartelde lichtlijn langs de hemel.

‘Eén olifant... twee olifanten...’ zei Haas.

‘BOEMMMMMM! BADDABOEMMM!’ bulderde en rommelde de donder.

‘De luchtolfanten komen eraan!’ gilde Muis.

‘De storm is er bijna!’ riep Haas. ‘Rennen!’

